

„Pe când Iisus umbla pe lângă Marea Galileii, a văzut pe doi frați, pe Simon ce se numește Petru și pe Andrei, fratele lui, care aruncau mreaja în mare, căci erau pescari. Și le-a zis: **Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni. Iar ei, îndată lăsând mrejele, au mers după El. Și de acolo, mergând mai departe, a văzut alți doi frați, pe Iacov al lui Zevedeu și pe Ioan fratele lui, în corabie cu Zevedeu, tatăl lor, dregându-și mrejele și i-a chemat. Iar ei îndată, lăsând corabia și pe tatăl lor, au mers după El. Și a străbătut Iisus toată Galileea, învățând în sinagogile lor și propovăduind Evanghelia împărăției și tămăduind toată boala și toată neputința în popor.** ”
(Ev. Matei, 4, 18-23)

Împodobită-i astăzi ortodoxia românească. În multe chipuri și cu alese veșminte. Căci deși Praznicul Rusaliiilor a trecut, **roada Rusaliiilor în mijlocul neamului nostru astăzi prăznuim. Se deschide cerul de deasupra României** și-n alcătuire de duh se arată Raiul împodobit și cu râvnă românească. Și cu dragoste și cu credință și cu nădejde, rostuite și rostite pe dulcele grai românesc. Și-n fața dezagregării de-acum a românismului prin **falsă europenizare** parcă nimic n-ar fi mai de preț decât reșezarea în rânduiala Liturghiei românești dinaintea Altarului ceresc.

[...] **Românii își țin astăzi hramul cu sfinții lor. Mulți, mulți și mare parte neștiuți.** Pentru că, dacă în timp, canonizări mai vechi (1956) sau mai noi (ultimele, chiar în 2003, Sf. Vasile de la Poiana Mărului sau Theodosie II al Moldovei) au pus oarece rânduială în sinaxar, n-au epuizat nici pe departe „norul de martori”, care au făcut ca România să reziste veacurilor în alcătuirea ei de pământ și mai ales aceea de „cer ortodox”. Căci în sinaxarul de sfinți români, pe care-l prăznuim astăzi, intră Andrei Apostolul, cel dintâi chemat, ucenicii lui, episcopi tomitani, intră martirii Dobrogei sau învățații ei (Sf. Ioan Casian și Gherman), călugării reuniți dintâi sub toiaagul stăreției lui Nicodim la Tismana, dar și toți ceilalți care, asemeni lor, au aprins cerul credinței noastre strămoșești cu stelele credinței împlinite. Și când spun aceasta **spun nu doar despre martirii pentru unitate teritorială sau ecclesială a românilor, ci și despre mamele lor, așteptându-și pruncii-bărbați să se-ntoarcă acasă, iubitele lor, căci neamul întreg e un neam de maici și mirese îndoliate**, ai căror eroi de pe pomelnice s-au strămutat în pomelnicul Neamului.

Toată țara este astăzi un chivot de moaște uriaș, căci nu-i loc pe pământul românesc, și nu numai, în care să nu străluce oasele albite de ploi și vreme a tinerilor și bărbaților care-au purtat râvna unei biserici românești pe un teritoriu românesc. Într-atât încât ne-au descuiat trecătorile din munți, temeinice pronaosuri întru care s-a botezat în sânge de voinic viitorimea.

Mame și mirese îndoliate... Ale unui neam care încă-și așteaptă izbăvirea. Căci vremurile comunismului au adăugat calendarului vrednic de cinste al martirilor nume noi dătătoare de sensuri. Morții Aiudului și Gherlei; umiliții uciși ai Piteștiului și Târgșorului, răstigniții Canalului, îngropații din minele Maramureșului și, ca ei, toți cei care, încrezându-se în Domnul, n-au îngăduit ca lanțul lor să cadă prin trădare, prin vinovată cedare.

Un „**imn acatist pentru crucea purtată**” (Virgil Maxim) s-ar cuveni înălțat și pentru ei sau, mai ales pentru ei. Moaștele cele noi ale devenirii noastre întru ființă națională. Pomenirea lor ar putea fi și prilejul de a rosti răspicat răspunsul la întrebarea: „**Unde a fost Biserica?**” din toate sufletele noastre: „**Pe cruce!**”. **Răstignită laolaltă cu răstigniții ei.**

Astăzi este în aceeași vreme o duminică eroică. În care, laolaltă, se cuvine să pomenim pe toți cei care au mărturisit pe Hristos sub presiunea otravei roșii, care este comunismul. Unii din ei, în viață, printre noi... Mărturie că **sfinții sunt mai întâi oameni, asemeni nouă, care, prin râvnă și har, trec dincolo de orizont, în sus, spre cerul Împărăției.** Sunt cei care răbdau să fie îmbrăcați în veșmânt de batjocură mai înainte de a pătimi până în sfârșit laolaltă cu Hristos, Cel care dintâi ne-a învățat ce înseamnă Pătımirea.

Sunt cei care și-au pus viețile lor arvună românească la neîmbătrânirea Neamului, cum Hristos S-a făcut arvună neîmbătrânirii firii omenești. Noi, românii, nu suntem dintre acele neamuri care au ridicat praful Europei în copitele cailor. Bornele de hotar nu le-am purtat legate de șa, așezându-le unde ne-a fost mai la îndemână uciderea, asuprirea și jecmânirea altora. Din bornele de oase sfinte și din Crucile de pe turlile de Biserici, ne-am zămislit puncte de reper întru viață veșnică, iar mormintele alor noștri șed cumiști, îmbrățișate cu duioșie de cei dinaintea lor.

Această fidelitate o prăznuim astăzi. Laolaltă cu Hristos, Cel atât de iubit în neamul nostru, că, până astăzi, soțul îi spune soției „creștină”, iar ea, lui „creștin”; că până astăzi botezurile și nunțile și praznicele pentru cei plecați rămân zile înscrise cu foc în calendarul de inimă al fiecărei familii, al fiecărui sat. Iar celor care ne spun că n-avem monumente reprezentative pentru cultura universală, ar trebui să le arătăm valul lui Traian, tranșeele Oituzului și Mărăștiului, rănitele culmi ale Topliței sau Caraimanului. Mausoleele cu oase ascunse în câmpia Sătmarului și-n buza de apă a Dunării...

Toate, semne ale sfințeniei și ale biruinței Crucii. Împotriva semilunii, zvasticii secerii și ciocanului... Împotriva nebuliei lui Antihrist!

(Pr. Conf. Univ. Dr. Constantin Necula, Ale Tale dintru ale Tale...) <http://www.agnos.ro/>

„Oamenii nu mor cu adevărat când sunt coborâți în mormânt, ci când sunt uitați de către noi, când îi îngropăm nu în pământ, ci în uitare.”
Nicolae Iorga

Rugăciune către sfinții români

Sfinților români, voi, care sunteți **podoaba neamului nostru și roada lui cea mai de preț: mucenici**, care ați murit pentru Stăpânul Hristos; **ierarhi**, care ne-ați păstorit cu sfințenie; cuvioși, care v-ați nevoit ca niște îngeri în trup; **mărturisitori**, care ați păzit dreapta credință; și **voievozi**, care ne-ați apărat Biserica și neamul, stați tari, precum ați și stat, înaintea tronului lui Dumnezeu, rugându-vă cu lacrimi **să ne ierte păcatele și să ne întoarcă spre toată fapta cea bună**.

Noi credem și mărturisim că voi, sfinților care ați odrăslit din neamul nostru, sau care ați venit în aceste părți pentru a ne lumina cu viața sau cu moaștele voastre, vă rugăm cu dragoste pentru noi și **ne sunteți cel dintâi ajutor în fața lui Dumnezeu**, și pentru aceasta ne și rugăm vouă cu evlavie: **păziți-ne**, împreună cu Maica Domnului, **de toate greutățile și încercările care se abat asupra noastră; nu de cele ce sunt îngăduite spre pocăință și spre întoarcere la Dumnezeu să ne păziți, sfinților, ci de cele care sunt din răutatea și invidia vrăjmașilor noștri văzuți și nevăzuți, și care sunt mai presus de puterea noastră**. Izbăviți-ne, așadar, cu rugăciunile și îndurările voastre, de venirea altor neamuri asupra noastră, de războiul cel dintre noi, de secetă, de cutremur, de foc, de potop, de boală și de toate necazurile pe care din cauza răutății noastre le pătimim. Că, iată, **cu nenumarate păcate Îl mâhnim pe milostivul Dumnezeu: cu uciderea de prunci cea cumplită, cu desfrânarea cea rușinoasă, cu hoții și viclenii și minciuni, și îndeobște cu toată fapta cea rea**. Ne-am îndepărtat sfinților, întru totul de Dumnezeu și de Biserica Sa, și vă rugăm acum să cereți pentru noi **iertare de păcate, chip de pocăință și râvnă pentru toată fapta cea bună. Si să ne întoarceți la dragoste pentru Dumnezeu și pentru Maica Sa și pentru Biserica cea strămoșească. Ca nu cumva din pricina noastră să fie hulit Dumnezeu printre neamuri**, ci mai degrabă **să fim un neam întru care să se slăvească sfânt numele Lui**. Ca astfel, ridicându-ne la cinstea cea dintâi, să ne închinăm vouă, iubiți ai noștri sfinți români, și să slăvim pe Dumnezeu cel Unul în Treime, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

CRIZA MONDIALA - JUDECATA LUI DUMNEZEU

(Sf.Nicolae Velimirovici – Răspunsuri la întrebări ale lumii de astăzi)

„Criză” e un cuvânt grecesc, și înseamnă „judecată”. În Sfânta Scriptură acest cuvânt este întrebuințat des. Până să vină vremurile de acum, **popoarele europene întrebuințau cuvântul „judecată” în loc de criză de câte ori se abătea asupra lor vreo nenorocire**. Acum a fost înlocuit cuvântul vechi (judecată) cu unul nou (criză) și cel pe înțeles cu unul de neînțeles.

Când era secetă, se spunea: **„Judecata lui Dumnezeu!”** Când era inundație: **„Judecata lui Dumnezeu!”** Când era război sau molimă: **„Judecata lui Dumnezeu!”** Când era grindină, cutremure, omizi, șoareci, iarși și totdeauna: **„Judecata lui Dumnezeu!”** Iar asta înseamnă: criză prin secetă, criză prin inundații, criză prin războaie, molimi și așa mai departe.

Și actuala restriște financiar-economică este privită de popor ca o judecată a lui Dumnezeu, dar nu este numită „judecată”, ci, „criză”. Ca necazul să fie sporit prin neînțelegere! Fiindcă **atunci când se rostește un cuvânt pe înțeles, cum este „judecată”, se știe și pricina pentru care a venit restriștea**, se știe și Judecătorul care a îngăduit-o, se știe, în fine, și scopul pentru care a fost îngăduită ea. Iar când e folosit cuvântul „criză”, cuvânt neînțeles de toți și de oricine, nimeni nu știe să lămurească nici de ce, nici de la cine, nici pentru ce. Aceasta este singura deosebire dintre criza actuală și criza care este de la secetă sau inundație sau război sau molimă sau omizi sau vreo altă năpastă.

Mă întrebi de **cauza crizei actuale, sau de cauza actualei judecăți a lui Dumnezeu?** Cauza este întotdeauna aceeași.: APOSTAZIA OAMENILOR, lepădarea lor de Dumnezeu. **Prin păcatul apostaziei au provocat oamenii această criză, și Dumnezeu a îngăduit-o ca să-i trezească, să le deștepte conștiința, să-i înduhovnicească și să-i întoarcă la sine**. La păcate moderne, criză modernă. Și, cu adevărat, Dumnezeu S-a slujit de mijloace moderne pentru a-i cuminti pe oamenii moderni: i-a lovit prin bănci, prin burse, prin finanțe, prin valută. A răsturnat casele de schimb valutar din întreaga lume, ca oarecând mesele schimbătorilor de bani în templul din Ierusalim. A pricinuit o panică nemaipomenită între comercianți și schimbătorii de bani. Înaltă, coboară, schimbă, tulbură, înspăimântă: face totul ca trușăsele căpșoare ale înțelepților [...] să se trezească, să li se deștepte conștiința și să se înduhovnicească. Ca cei ancorați în limanul siguranței materiale **să își aducă aminte de sufletul lor**, să își recunoască fărădelegile și să se închine Dumnezeului Preînalt, Dumnezeului Celui viu.

Cât va ține criza? Atât cât duhul oamenilor va rămâne neschimbat. Atâta timp cât trușășii pricinuitori ai acestei crize nu vor capitula în fața Celui Atotputernic. Atâta timp cât oamenii și popoarele nu se vor gândi să traducă neînțelesul cuvânt „criză” pe limba lor și să strige cu suspine și pocăință: **„Judecata lui Dumnezeu!”**

Spune și tu, creștine, **„Judecata lui Dumnezeu”** în loc de „criză”, și totul o să-ți fie limpede. Sănătate și pace!

Programul săptămânii 3 iulie – 10 iulie 2016

	Ziua	ORA	Slujbe
Duminică	3 iulie	8 - 12	- Sf.Liturghie (a Sfinților Români) și parastasul Pr.Ioan Ionescu– Pr.Ticu
Duminică	3 iulie	18 – 19	- Paraclisul Maicii Domnului și cateheză - Pr.Ticu
Luni	4 iulie	18 – 19	- Acatistul Sf.Arhangheli - Pr.Ticu
Mărți	5 iulie		- Program administrativ (zi liberă)
Miercuri	6 iulie	9 - 10	- Sfințirea mică a apei - Pr.Ticu
Joi	7 iulie		
Vineri	8 iulie	9 - 11	- Taina Sf.MASLU
Vineri	8 iulie	18 – 19	- Slujba acatistului - Pr.Ticu
Sâmbătă	9 iulie	8 – 11	- Sf.Liturghie și pomenirea celor adormiți - Pr.Ticu
Sâmbătă	9 iulie	18 – 19	- Vecernia Duminicii a III-a după Rusalii – Pr.Ticu
Duminică	10 iulie	8 - 12	- Sf.Liturghie (Despre grijile vieții) – Pr.Dragoș
Duminică	10 iulie	18 – 19	- Paraclisul Maicii Domnului și cateheză - Pr.Dragoș